

ELŐHANG

Ugy vedd e könyvet a kezébe nyájas olvasó,
hogy e betűkön vérem van, mint kenyéren a só.

Ugy gyűjtöttem őket én, esztendők nagy során,
hogy légyen, mihez nyulnom majd a késő vacsorán.

Jól tudtam én, hogy sebek közt majd társam nem leszen.

Magam vagyok. Már késő volna búsulni ezen!

A sötét arc s a ráncos homlok ismeri magát.

Én homlokomra nem festem a szépség csillagát.

A rúttság: sorsom csillaga; a rúttság: gyilkosom!

A tekintetem oly komor, mint kés a vánkoson.

Akire nézek: elijed, szó ajkán megakad. –

Jaj, kellett volna valaki, ki mellettem marad...

Kit megérintek, azt hiszi, fulánk szaladt bele.

A csontjaimból fú a szél, egy zord világ szele.

Kit jó szívemnek roskadó párnája megölel,

az bús arcommal álmodik és riadtan lök el.

Ha vigasztalok valakit, a szíve elszorul.

Kit magam fölé akarok, az lábamhoz borul.

S akit kicsinynek álmodok és jónak képzelek,

az fejem fölé szór tüzet s kínomban kéjeleg.

A rúttság: sorsom csillaga. A rúttság átka nyom.

Vagy nem rút-e korai ránccal préselt homlokom?

És nem rút-e, hogy oly kopott a szívem, mint ruhák,
amikben szennyes árkok rossz vizein úsztak át.

A nap alatt haladtam el s felhőnek néztek ôk.
Magasra mentem, hol nem szólnak kürtök s dobverôk.
És nem hitték, hogy fent vagyok és nem találtak lent.
S a templomban is megszóltak, mint egy istentelent!...

...Légyen megírva ez sötét sorokban. Hisz való!
Hogyan rontotta magát sárral egy virágfaló!
S ahogy elôle elfutottak gyáván mindenek,
úgy csak az Igazság elôl futnak az emberek...